

- **perturbacje związane z obliczaniem i uiszczaniem tzw. opłaty cukrowej oraz od zezwoleń na obrót napojami alkoholowymi –**

sędzia NSA dr Stanisław Bogucki

sędzia NSA dr Krzysztof Winiarski

Wyroki NSA z 7.06.2023 r., III FSK 29/23 oraz z 1.12.2023 r., III FSK 249/22

1. **Zawarte w art. 12a ust. 3 ustawy z 11.09.2015 r. o zdrowiu publicznym (Dz.U. z 2021 r. poz. 1956 ze zm.) odesłanie tylko do art. 2 pkt 2 i 3 ustawy z 30.05.2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2020 r. poz. 287 ze zm.) w zakresie wyjaśnienia pojęcia sprzedaży „w lokalu przedsiębiorstwa” i „poza lokalem przedsiębiorstwa” oraz brak powiązania użytego w art. 12a ust. 3 u.z.p. określenia „konsument” z definicją zawartą w art. 22¹ ustawy z 23.04.1964 r. - Kodeks cywilny (Dz.U. z 2022 r. poz. 1360 ze zm.), czyni nieuprawnionym odwoływanie się do zawężonego, w stosunku do regulacji art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2.04.1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm.), odczytywania tego pojęcia na użytek opłaty od środków spożywczych.**
2. **W świetle art. 9² ust. 13 ustawy z 26.10.1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U. z 2019 r. poz. 2277 ze zm.) nie można podzielić poglądu, że niewywiązanie się z obowiązku uiszczenia opłaty w prawidłowej wysokości przez dostawcę zaopatrującego w napoje alkoholowe nabywcę, w sytuacji spoczywającego nań obowiązku uiszczenia takiej opłaty zgodnie z art. 9² ust. 12 u.w.t.p.a., prowadzi do przerwania na przedsiębiorcę-nabywcę obowiązku poniesienia tej opłaty (tudzież objęcia go solidarną odpowiedzialnością za jej uiszczenie), tym samym wyłączając zwolnienie nabywcy od obowiązku zapłaty opłaty przewidzianej w art. 9² ust. 13 u.w.t.p.a.; taka interpretacja art. 9² ust. 13 u.w.t.p.a. prowadzi do nałożenia na nabywcę obowiązku, którego realizacja jest w praktyce niemożliwa.**

Najważniejsze fragmenty uzasadnienia wyroku NSA z 7.06.2023 r., III FSK 29/23

W dniu 28.12.2020 r. skarżąca spółka złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczącej przepisów ustawy o zdrowiu publicznym w zakresie opłaty od środków spożywczych, mającej na celu odpowiedzi na pytania:

1) Czy prawidłowe jest stanowisko, zgodnie z którym jeżeli spółka prowadzi sprzedaż towarów, w tym napojów, wyłącznie online za pośrednictwem sklepu internetowego przez zawieranie umów na odległość, to nie jest zobowiązana do uiszczenia opłaty od środków spożywczych, o której mowa w art. 12a ust. 1 u.z.p., od napojów sprzedawanych online na rzecz konsumentów, niezależnie od tego, czy (i) opłata cukrowa została wcześniej zapłacona przez producenta lub dostawcę i niezależnie od tego, czy (ii) spółka nabywa napoje jako zamawiający lub w ramach importu towarów bądź wspólnotowej dostawy towarów, a w konsekwencji nie jest zobowiązana do składania do urzędu skarbowego informacji, o której mowa w art. 12g ust. 1 pkt 1) u.z.p.?

2) Czy prawidłowe jest stanowisko, zgodnie z którym jeżeli spółka prowadzi sprzedaż towarów, w tym napojów, wyłącznie online za pośrednictwem sklepu internetowego przez zawieranie umów na odległość, to nie jest zobowiązana do uiszczenia opłaty cukrowej od napojów sprzedawanych online na rzecz przedsiębiorców, niezależnie od tego, czy (i) opłata cukrowa została wcześniej zapłacona przez producenta lub dostawcę i niezależnie od tego, czy (ii) spółka nabywa napoje jako zamawiający lub w ramach importu towarów bądź wspólnotowej dostawy towarów, a w konsekwencji nie jest zobowiązana do składania do urzędu skarbowego informacji, o której mowa w art. 12g ust. 1 pkt 1 u.z.p.?

Spółka we wniosku wskazała na następujące okoliczności: a) dokonuje obrotu napojami, w tym podlegającymi opłacie w formie sprzedaży e-commerce, tj. sprzedaży internetowej w sklepie internetowym, b) nie jest producentem napojów, które nabywa bezpośrednio od

producentów lub innych hurtowników, c) dokonuje sprzedaży napojów na rzecz konsumentów, d) przedmiot jej działalności nie obejmuje hurtowego obrotu towarami, e) może się zdarzyć, że nabywcami towarów sprzedawanych w drodze internetowej będą przedsiębiorcy, w tym nabywający towary dla swoich pracowników w celu bezpośredniego spożycia lub w celu dalszej odsprzedaży konsumentom, f) nie ma możliwości zweryfikowania, w jakim celu przedsiębiorcy nabywają napoje.

Zdaniem spółki, skoro prowadzi ona sprzedaż napojów wyłącznie w systemie online za pośrednictwem sklepu internetowego, nie jest zobowiązana do uiszczenia opłaty od środków spożywczych od napojów sprzedawanych w ten sposób przedsiębiorcom.

W interpretacji indywidualnej z 21.06.2020 r. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w zakresie sprzedaży napojów mieszczących się w grupowaniu PKWiU 10.32, 10.89 lub w dziale 11 za pośrednictwem sklepu internetowego na rzecz przedsiębiorców uznał stanowisko prezentowane przez spółkę za nieprawidłowe i niezgodne z art. 12d ust. 1 oraz art. 12e ust. 3 u.z.p.

W skardze do WSA w Warszawie spółka, wnosząc o uchylenie interpretacji w części uznającej stanowisko spółki za nieprawidłowe, nie zgodziła się na płacenie opłaty od napojów sprzedawanych przedsiębiorcom, nadto podkreśliła, że fiskus wymaga od niej niemożliwego, ponieważ oprócz zakazu z regulaminu nie ma jak zweryfikować, co klient-przedsiębiorca robi z napojem.

Wyrokiem z 29.06.2022 r., V SA/Wa 4310/21, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę.

W skardze kasacyjnej od ww. wyroku spółka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko, wnosząc o uchylenie tego wyroku w całości i rozpoznanie skargi przez uchylenie interpretacji w zaskarżonej części, alternatywnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a nadto o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania

Wyrokiem z 7.06.2023 r., III FSK 29/23, Naczelny Sąd Administracyjny uchylił zaskarżony wyrok w całości, ponadto uchylił zaskarżoną interpretację indywidualną, w części uznającej stanowisko wnioskodawcy za nieprawidłowe, a także zasądził na jej rzecz koszty postępowania.

Naczelny Sąd Administracyjny nie zgodził się z twierdzeniem, że przy zakupie napoju przez przedsiębiorcę nie można mówić o konsumencie i w grę musi wchodzić opłata od środków spożywczych. Odwołanie się w spornej sprawie do definicji konsumenta z art. 22¹ ustawy z 23.04.1964 r. - Kodeks cywilny (Dz.U. z 2022 r. poz. 1360 ze zm.) uznał za nieuprawnione zawężenie i sięgnął do szerszego jej znaczenia m.in. z art. 76 Konstytucji RP. To z tej perspektywy należy ocenić potencjalnego nabywcę towarów sprzedawanych w systemie internetowym. Konsumentem może być więc także przedsiębiorca, który nabywa towary na własny użytek. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego zastrzeżenie w regulaminie e-sklepu zakazu dalszej odsprzedaży wyczerpuje obowiązek weryfikacji celu transakcji. Brak możliwości sprawdzenia, co nabywca robi z zakupami, może być bowiem traktowane jako obowiązek niewykonalny. Nie można natomiast przepisów podatkowych wyklądać w sposób prowadzący do nakładania na podatników obowiązków niemożliwych. Skarżącej spółki nie może też obciążać, że nabywca może złamać zakaz odsprzedaży, powinien to bowiem przewidzieć sam ustawodawca i np. przenieść obowiązek na nabywcę, który łąnie umowny zakaz. Naczelny Sąd Administracyjny zauważył, że w sprawie chodzi o interpretację, przy której dochodzi do związania stanem faktycznym opisanym we wniosku, a spółka wskazała w nim, że prowadzi wyłącznie sprzedaż detaliczną. Dlatego nie miało znaczenia, że w jej KRS wpisany był handel hurtowy. Ta okoliczność mogłaby mieć znaczenie, ale dopiero w ewentualnym postępowaniu wymiarowym.

Przepisy

Ustawa z 11.09.2015 r. o zdrowiu publicznym (Dz.U. z 2021 r. poz. 1956 ze zm.)

Art. 12a ust. 3. Przez sprzedaż detaliczną, o której mowa w ust. 2, rozumie się dokonywanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w ramach działalności gospodarczej zbywcy, odpłatnego zbywania towarów konsumentom na podstawie umowy zawartej:

1) w lokalu przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy z 30.05.2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2020 r. poz. 287 ze zm.),

2) poza lokalem przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z 30.05.2014 r. o prawach konsumenta

- także w przypadku, gdy zbywaniu towaru towarzyszy świadczenie usługi odrębnie niezarejestrowanej.

Ustawa z 30.05.2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2020 r. poz. 287 ze zm.)

Art. 2. Określenia użyte w ustawie oznaczają:

[...]

2) umowa zawarta poza lokalem przedsiębiorstwa - umowę z konsumentem zawartą: a) przy jednoczesnej fizycznej obecności stron w miejscu, które nie jest lokalem przedsiębiorstwa danego przedsiębiorcy; b) w wyniku przyjęcia oferty złożonej przez konsumenta w okolicznościach, o których mowa w lit. a; c) w lokalu przedsiębiorstwa danego przedsiębiorcy lub za pomocą środków porozumiewania się na odległość bezpośrednio po tym, jak nawiązano indywidualny i osobisty kontakt z konsumentem w miejscu, które nie jest lokalem przedsiębiorstwa danego przedsiębiorcy, przy jednoczesnej fizycznej obecności stron; d) podczas wycieczki zorganizowanej przez przedsiębiorcę, której celem lub skutkiem jest promocja oraz zawieranie umów z konsumentami; e) podczas pokazu zorganizowanego przez przedsiębiorcę, w którym uczestniczy zaproszona bezpośrednio lub pośrednio określona liczba konsumentów, w którego trakcie ma miejsce promocja, składanie ofert sprzedaży lub sprzedaż towarów lub usług, bez względu na to, czy został na niego zorganizowany transport; 3) lokal przedsiębiorstwa: a) miejsce prowadzenia działalności będące nieruchomością albo częścią nieruchomości, w którym przedsiębiorca prowadzi działalność na stałe; b) miejsce prowadzenia działalności będące rzeczą ruchomą, w którym przedsiębiorca prowadzi działalność zwyczajowo albo na stałe.

Ustawa z 23.04.1964 r. - Kodeks cywilny (Dz.U. z 2022 r. poz. 1360 ze zm.)

Art. 22¹. Za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2.04.1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm.)

Art. 76. Władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa.

Najważniejsze fragmenty uzasadnienia wyroku NSA z 1.12.2023 r., III FSK 249/22

We wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej spółka sformułowała pytanie: czy prawidłowe jest stanowisko wnioskodawczyni, zgodnie z którym w przypadku zaopatrzenia przez dostawcę wnioskodawczyni posiadającej jednocześnie zezwolenie na obrót hurtowy oraz zezwolenie na sprzedaż detaliczną w napoje alkoholowe, dostawca ten zobowiązany jest uiścić opłatę od napojów alkoholowych, o której mowa w art. 9² ust. 11 u.w.t.p.a., od wszystkich napojów alkoholowych dostarczanych do wnioskodawczyni, przy jednoczesnym braku obowiązku po stronie wnioskodawczyni uiszczenia opłaty w razie dalszej ich sprzedaży do nabywców, niezależnie od okoliczności, czy dostawca prawidłowo uiścił swoją opłatę, czego wnioskodawczyni i tak nie ma możliwości zweryfikować?

W ocenie spółki, w sytuacji gdy dostawca zaopatruje wnioskodawczynię posiadającą jednocześnie zezwolenie na obrót hurtowy oraz zezwolenie na sprzedaż detaliczną w napoje alkoholowe, to dostawca jest zobowiązany uiścić opłatę od wszystkich napojów alkoholowych dostarczanych do wnioskodawczyni, a zatem w takiej sytuacji wnioskodawczyni nie jest zobowiązana do uiszczenia opłaty w przypadku dalszej sprzedaży napojów alkoholowych do nabywców. Nie ma przy tym znaczenia, czy dostawca prawidłowo zapłacił opłatę od dostarczanych wnioskodawczyni napojów alkoholowych, ponieważ wnioskodawczyni i tak nie jest w stanie tego zweryfikować (ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi nie przewiduje takiego uprawnienia dla wnioskodawczyni).

Zaskarżoną interpretacją indywidualną Dyrektor KIS uznał stanowisko skarżącej za nieprawidłowe. Uzasadniając swoje stanowisko, organ stwierdził, że w świetle regulacji prawnej zawartej w art. 9² ust. 11 oraz art. 9 ust. 1 i art. 9² ust. 12 i 13 u.w.t.p.a. skoro skarżąca na podstawie zezwolenia na obrót hurtowy będzie zaopatrywała w napoje alkoholowe w opakowaniach jednostkowych o ilości nominalnej napoju nieprzekraczającej 300 ml przedsiębiorców posiadających zezwolenie na sprzedaż detaliczną napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży, od których wcześniej nie zapłacono opłaty, to obowiązek, o którym mowa w art. 92 ust. 11 u.w.t.p.a., będzie ciążył na skarżącej.

Skarżąca wniosła skargę na powyższą interpretację, w której sformułowała wniosek o uchylenie zaskarżonej interpretacji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Dyrektora KIS, podnosząc zarzuty naruszenia: art. 9² ust. 11-13 u.w.t.p.a.; art. 2 w związku z art. 217 Konstytucji RP; art. 2a ustawy z 29.08.1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2015 r. poz. 613 ze zm.) w związku z art. 92 ust. 11-13 u.w.t.p.a., a także naruszenie art. 14c § 1 i 2 w związku z art. 120, art. 121 § 1 i art. 14h o.p.

Wyrokiem z 4.11.2021 r. o sygn. I SA/Łd 644/21 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi uznał skargę za nieuzasadnioną. W uzasadnieniu wyroku wskazał, że kwestia przedstawiona we wniosku o udzielenie interpretacji może zostać sprowadzona do pytania, czy wnioskodawczyni jest zobowiązana do zapłaty opłaty, w przypadku gdy jej dostawca nie uiścił lub uiścił nieprawidłowo obowiązującą go opłatę. Zdaniem WSA w Łodzi, prawodawca rozróżnił sytuację prawną wnioskodawczyni nie w zależności od tego, czy jej dostawca był zobowiązany do zapłaty opłaty w ogólności, lecz czy ją faktycznie uiścił. Sąd wyjaśnił, że art. 9² ust. 13 u.w.t.p.a. nie pozwala na uznanie, jakoby wystarczającą do zwolnienia zainteresowanego podmiotu z opłaty od napojów alkoholowych była okoliczność spoczywającego na jego dostawcy obowiązku jej uiszczenia. Według tego przepisu wnioskodawca nie ma obowiązku regulować opłaty jedynie wówczas, gdy została ona uiszczona przez dostawcę. Z tych względów, w ocenie Sądu pierwszej instancji, zaskarżona interpretacja indywidualna prezentująca tożsame stanowisko zasługuje na akceptację. Nie stoi temu na przeszkodzie jej lakoniczność, gdyż mimo to prezentuje w sposób wystarczający odpowiedź organu na zadane pytanie interpretacyjne.

Skargę kasacyjną od ww. wyroku WSA w Łodzi do Naczelnego Sądu Administracyjnego wniosła skarżąca, która zaskarżyła ten wyrok w całości. Sformułowała również wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uchylenie zaskarżonej interpretacji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji. Wniosła także o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Wyrokiem z 1.12.2023 r. o sygn. III FSK 249/22 Naczelny Sąd Administracyjny uchylił zaskarżony wyrok oraz interpretację indywidualną oraz zasądził koszty postępowania.

W uzasadnieniu Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że wprawdzie art. 9² ust. 13 u.w.t.p.a. stanowi wyjątek od zasady polegającej na obowiązku uiszczenia opłaty w przypadku dokonania określonych rodzajów dostaw napojów alkoholowych przez przedsiębiorcę dysponującego stosownym zezwoleniem wydanym na podstawie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, niemniej nie można podzielić poglądu, że niewywiązanie się z obowiązku uiszczenia opłaty w prawidłowej wysokości przez dostawcę zaopatrującego w napoje alkoholowe nabywcę, a więc podmiot znajdujący się niżej w łańcuchu dostaw, w sytuacji spoczywającego nań obowiązku uiszczenia takiej opłaty zgodnie z art. 9² ust. 12 u.w.t.p.a., prowadzi do przerzucenia na przedsiębiorcę-nabywcę obowiązku poniesienia tej opłaty (tudzież objęcia go solidarną odpowiedzialnością za jej uiszczenie), tym samym wyłączając zwolnienie nabywcy od obowiązku zapłaty opłaty przewidzianej w ust. 13 tego artykułu. Taka interpretacja art. 9² ust. 13 u.w.t.p.a. prowadzi do nałożenia na skarżącą jako nabywcę obowiązku, którego realizacja jest w praktyce niemożliwa.

Wykładnia ww. przepisów ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi przedstawiona przez organ interpretacyjny i zaaprobowana przez Sąd pierwszej instancji prowadzi do sytuacji, w której zobowiązanie skarżącej do zapłaty opłaty stanowi jej odpowiedzialność na zasadzie ryzyka, ponieważ sprowadza się do jej nałożenia niezależnie od okoliczności pozostających w sferze dyspozycji skarżącej, co do których skarżąca nie ma informacji ani narzędzi do ich weryfikacji (uiszczenia, nieuiszczenia lub uiszczenia opłaty tylko

w części), co jest nie do pogodzenia z zasadą demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji RP). Prawidłowe regulowanie zobowiązań publicznoprawnych może następować jedynie na podstawie prawidłowo skonstruowanych regulacji z zakresu danin publicznych (art. 217 Konstytucji RP). Zasada wyłączności ustawowej w prawie podatkowym wynika już z art. 84 Konstytucji RP, jednak dopiero art. 217 Konstytucji RP określa te elementy konstrukcji podatku, które objęte są obowiązkiem uregulowania w ustawie. Ustawa podatkowa powinna być dostatecznie określona w sposób pozwalający podatnikowi na określenie na jej podstawie treści swojego obowiązku podatkowego. Wymóg ustawowej regulacji naruszają przepisy niejasne i nieprecyzyjne, które pozostawiają organom je stosującym nadmierną swobodę.

Przepisy

Ustawa z 26.10.1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U. z 2019 r. poz. 2277 ze zm.)

Art. 9² ust. 11. Opłata za zezwolenie, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lub 2, oraz za zezwolenie na wyprzedaż, o którym mowa w art. 95 ust. 4, dla przedsiębiorcy zaopatrującego przedsiębiorcę posiadającego zezwolenie na sprzedaż detaliczną napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży w napoje alkoholowe w opakowaniach jednostkowych o ilości nominalnej napoju nieprzekraczającej 300 ml wynosi dodatkowo 25 zł za każdy pełny litr 100% alkoholu w tych opakowaniach.

Art. 9² ust. 12. W przypadku gdy przedsiębiorca posiadający zezwolenie, o którym mowa w art. 9 ust. 1 lub 2, albo zezwolenie na wyprzedaż, o którym mowa w art. 95 ust. 4, zaopatruje przedsiębiorcę posiadającego jednocześnie zezwolenie na obrót hurtowy i zezwolenie na sprzedaż detaliczną napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży, odprowadza opłatę od wszystkich napojów objętych opłatą, ustaloną na podstawie ust. 11, w które zaopatrzył tego przedsiębiorcę.

Art. 9² ust. 13. Przedsiębiorca dokonujący zaopatrzenia w napoje alkoholowe, od których zapłacono opłatę, o której mowa w ust. 12, nie jest obowiązany do zapłaty opłaty ustalonej na podstawie ust. 11.

Ustawa z 23.04.1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U. z 2019 r. poz. 1145 ze zm.)

Art. 369. Zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub z czynności prawnej.

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2.04.1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm.)

Art. 2. Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.

Art. 84. Każdy jest obowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, określonych w ustawie.

Art. 217. Nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy.

Ustawa z 29.08.1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2015 r. poz. 613 ze zm.)

Art. 2a. Niedające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika.

Bibliografia

Bartosiewicz A., *Ustalenie zasad używania pojazdów samochodowych (regulamin) - impossibulum nulla obligatio est?*, „Przegląd Podatkowy” 2015, nr 2, s. 33-38

Brzeziński B., Lasiński-Sulecki K., Morawski W., *Posiadanie przez podmiot z rajy podatkowego pośrednio udziałów w polskiej spółce holdingowej. Sherlock Holmes i Św. Juda Tadeusz na tropie w 80 dni dookoła giełdowego świata*, „Przegląd Podatkowy” 2024, nr 1, s. 6-17

Gliniecki B. [w:] *Kodeks cywilny. Komentarz*, red. M. Balwicka-Szczyrba, A. Sylwestrzak, LEX 2022, art. 387.

Karaszewski G. [w:] *Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany*, red. J. Ciszewski, P. Nazaruk, LEX 2023, art. 387

Olejniczak A. [w:] *Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna*, red. A. Kidyba, LEX 2014, art. 387

Wyroki powiązane

Wyrok TK z 13.03.2007 r., K 8/07, OTK-A 2007, nr 3, poz. 26

Wyrok TK z 7.07.2011 r., U 8/08, OTK-A 2011/6, poz. 52

Wyrok NSA z 6.09.2007 r., II FSK 994/06

Wyrok NSA z 13.03.2013 r., II GSK 51/12

Wyrok NSA z 13.03.2020 r., II FSK 1092/18

Główne problemy

1. Problematyka rozumienia pojęcia „konsument” w regulacji dotyczącej opłaty od środków spożywczych

- nieuprawnione zawężenie ww. pojęcia przy odpowiednim stosowaniu art. 21¹ k.c.

- uprawnione odwołanie się do ww. pojęcia w rozumieniu art. 76 Konstytucji RP)

2. Niemożność sprawdzenia co faktycznie nabywca czyni z nabytymi napojami w rozumieniu regulacji dotyczącej opłaty od środków spożywczych, przy skali dokonywanej sprzedaży, co może być identyfikowane z nakładaniem na podatnika niewykonalnego obowiązku, nieprzewidzianego przepisami prawa

3. Niewprowadzenie przez prawodawcę regulacji pozwalającej na przypisanie solidarnej odpowiedzialności za uiszczenie opłaty od obrotu napojami alkoholowymi, a także odpowiedzialności na zasadzie ryzyka

4. Brak faktycznej możliwości dokonania weryfikacji oraz pozyskania informacji o tym, czy dostawca odprowadził opłatę od obrotu napojami alkoholowymi

5. Interpretacja art. 9² ust. 13 u.w.t.p.a. prowadząca do nałożenia na stronę jako nabywcę obowiązku, którego realizacja jest w praktyce niemożliwa.

- przerzucenie na przedsiębiorcę-nabywcę obowiązku poniesienia opłaty od obrotu napojami alkoholowymi

- wyłączenie zwolnienia nabywcy od obowiązku zapłaty opłaty od obrotu napojami alkoholowymi